

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Šwěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knižničisheczejni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Okuli.

Jana 11, 1—16.

1. Čezka starosć w Bethaniji knježi w tym domje, kotrehož wobndlerjow Jesuř lubowašce: Lazaruř na šmjercž khorj ležesce. Jesuřowa lubosć po tajkim jich pšched tyšnosćezu wobarała njeje. To pak je hižom wulki trošcht ja nich był, šo šu šebi prajicž mohli: runjež je tuto domapytanje jara bolostne, wot lubosćez nascheho najlěpscheho, najšwěrnischeho pšchecžela nař wotdželicž njemóže. Tež móžeschtej šo tej šotšje Marja a Martha na njeho wobrocžicž a jemu šwoju nusu wuřtoržicž. To wonej tež činješchtej a dašchtej jemu powjedžicž: Knježe, hlaj, kotrehož ty lubo mašch, tón leži khorj. Šak lubostnje a zunje to klineži! Próštwja je a tola njeje žana próštwja, powjesć jeno je. Tej šotšje šebi pomyšlišchtej, šo je ša teho Knjesa jeno tuta powjesć trěbna, šo by hnydom žadanje jeju wutrobom špóřnał. Tehodla žane druge šłowo wjazj njepšchisťajischtej we wěštej nadžiji, šo jeju wušłyschi. Na čo šo pak tuta nadžija šaloži? Jenicžjy na njeho šameho! Wonej njedašchtej jemu powjedžicž: tón, kíž tebje lubuje, ale: kotrehož ty lubo mašch. Šcho tež je našcha šhuda, šłaba, njeměsta a njeczista lubosć, šo by wona teho Knjesa pohnuła, šo by wón nam pomhał! Njebudžesche-li wón nař bóle lubo měł, hacž my jeho, šawěšće, my dyrbjeli we wšchej starosći a nusu žyle šadwěłowacž. To wšchak je wěšte, šo dyrbimy tež wjedžicž a wěricž, šo ma nař Jesuř lubo.

Šdy bychmy my nětk na khoroložo pšchischi, mohli našchi lubi temu Knjesej Jesuřej powjedžicž: Knježe, hlaj, kotrehož lubo mašch, tón leži khorj? Derje nam, hdy bychy to prajicž mohli. Pšchetož hdyž je něchtó khorj, kotrehož ma Jesuř lubo, potom žana nusa njeje, potom móžemy tež wšcho dalšche štrošchnje temu Knjesej pšchewořtajicž, šebi teho wěšći, šo budže kónž, kajtkžkuli tež budže, šbóžny. A kaž w khorosćach, tak tež w kóždej drugej nusu a starosći. Šakže krašne šamóženje je Jesuřowa lubosć: pšched nusu a starosćezu drje nař njewobara, ale nam w njej trošcht a měr dawa. —

2. Šakž běšchtej Marja a Martha šwoje doměrenje na Jesuřa šajilej, tajke tež běšche jeho wotmolwjenje: tuta khorosć njeje k šmjercži, ale k čěšći Božej, šo by Boži Šsyn pšches nju čěšćeny był. Šako šo pak póšol š tutym wotmolwjenjom wróczi, běšche Lazaruř hižom wumrjel. Šcho dyrbjeschtej šebi nětk tej šotšje wo tutym wotmolwjenju myšlicž? Šeju powjesć na Jesuřa, tak šo jimaj šda, njeje nicžo pomhała. A k temu šo tón Knjes hišćez kómdži. Tola škónćnje šo na pucž poda š tym pšchedewšacžom: ja tam du, šo bych jeho še španja šbudžil.

Tak drje dwaj dnjej pošdžišcho do Bethanije pšchiuđze, hacž štej šebi tej šotšje žadalej, ale šo by jimaj čim wjetřchu dobrotu wopokasał, hacž štej šebi wuprošylej.

Podobne móže tež dženknišchi džěń kóždy wěřjazj kšesćezan šhonicž. Našchich šemrjetnych wšchak tón Knjes tak k žiwjenju njebudžuje, kaž tam Lazara; ša nich šmemy šo pak pšchichodneho horjeřtawanja na tamnym wulkim

jutrownym dnju trošchtowac; w nadziji na tuto horje-
stawanje swojich semrjetnych do kłina semje khowamy; smjercz
je so spanje scziniła a nad rowami semrjetnych kłinczi: tak
czijše woni spja, wschitzy czi sbóžni! Na wuŕnjenje tudy
wotuczenje w njebjeskej domisnje plėduje. Jesuŕ, fershta
žiwjenja, wuŕnjenych k nowemu, sbóžnemu žiwjenju sbudži,
hdyž so we wěrje do njeho živi byli a wumrjeli. Tak
wón tola pomha, hdyž tež haŕle na poslednim kónzu
wschitkich wězow. We wjele druhich padach wón to wjele
prjedy cžini, hdyž tež niz tak rucze, kaž my to ŕebi
žadachmy. Jeno so my móžemy cžafacz a prawje kėdžbu
mėcz na te pucze, po kotrychž wón s nami khodži, dha
potom spósnajemy, so je pomoz jeno wotstorcził hacž
k swojemu cžafej, kiž je stajnje prawy cžaf. Haj, hdyž
wón se swojej pomozu pschikhadža, huŕto wjele wyschše
kubło wobradža, hacž wo kotrež smy jeho proŕyli, a cžini
nad nimi wjazy hacž proŕymy a myŕlimy.

3. A hišcže wjazy: Jesuŕowa lubošcz ma s naschey
kłabošczu scžerpnošč a cže naschu kłabu wėru poŕhlnicz.
Jako wón swojim wuczobnikam sjewi, so cže sašo do
Židowškej cžahnyč, pytachu czi jeho wróczo dzeržecž a
džachu k njemu: Wišchtrje, njedawno chychu cže Židzi
kamjenjowacz a ty chješch tam sašo cžahnyč? Psihi tym
mėjachu drje kamych so we woczomaj. Pičetož s Jesu-
ŕowym žiwjenjom bėšche tež jich žiwjenje wobhrožene.
Wėšo bėšche jim tež wo swojeho Knjesa cžinicž. Ale bėchu
dha woni ludžo k temu, so bychu so sa Jesuŕa starali?
Njedyrbjesche dha Jesuŕ wjele lėpje wjedžicž, dnyli woni,
po kotrym pucžu mėjesche wón hič? To bėšche po tajkim
kłabošcz jich wėry, so ŕebi myŕlachu, so dyrbja so sa
Jesuŕa staracz. Wón pať jich teho dla njenaŕwari; wón
jim drje safaša, so njebychu do jeho wotmyŕljenjow rėczeli,
s najwjėtschey lubošcziwoszczu: njeje sa džen dwanacze
schundow? tak džesche; schtóż wodnjo khodži, tón so nje-
storczi; pschetož wón widži ŕwėtko tuteho ŕwėta; schtóż
pať w nozy khodži, tón so storczi; pschetož žane ŕwėtko
njeje w nim. S tym cže prajicž: cžaf žiwjenja je krótki;
schtóż jón ŕwėru wufupuje po Božim spodobanju, tón pschi
tajkim skutkowanju pod woŕebitym schkitom Božim steji;
jeno schtóż w nozy a cžėmnosczzi hrėcha khodži, tón do
skaženja pónđe. — Nėtk Jesuŕ praji: Lazaruŕ, nasch
pschecžel, spi; ale ja du, so bych jeho se spanja sbudžil.
To kłowczko „spi“ dyrbjachu wuczobnizy wo smjerczi
roŕymicz. Woni pať na wopravdžite spanje myŕlachu.
To bėšche njerosom. Pičetož hižom wo Žairuŕowej džowcziczzy
bėšche Jesuŕ prajił: ta holecžka spi. A hdy budžišche
Lazaruŕ wopravdže jeno spať, kajka hluposcz by byla,
dwaj dnjej daloko pucžowacz a jeho s tuteho wofschewjazeho
spanja wubudžicž, na cžož wuczobnizy kamni potaŕaju:
Knježe, spi-li wón, dha budže lėpje s nim. Tež žane
ŕwarjenje s Knjesoweho rta njeŕlyŕhimy, ale wón jim
jeno njeŕoŕymjenu rėcz pscheloži: Lazaruŕ je wumrjel.
Cžim kłabŕŕhi pať wuczobnizy bėchu we swojej wěrje, cžim
bóle dyrbjachu so w nej poŕhlnicz. A to chychšche tež
tón Knjes, jako wotmyŕljenje teho wulkeho džiwja, kotryž
budže cžinicž, pschipowjedajo džesche: so byšcže wėrili.
Runje pod kschizom dyrbi so nascha wėra poŕhlnicz, nascha
lubošcz so sahoricz, nascha nadzija so powjetŕhicž. Tak
spósnajemy, schto to na ŕebi ma, jako tón Knjes džesche:
Ja so swjėbelu wasche dla, so tam njeŕym byl. A hlaj,
hižom je wón na pucžu, k njemu cžahnyč. Kónz Božich
pucžow je wumoženje, je horjestawanje a žiwjenje, je psche-

winjenje wschitkeje nisy. Njech Thomasch w naschey wu-
trobje rjeknje: Cžėhımy tež ŕobu, so bychmy s nim wu-
mrjeli, s nim kónz wŕali — wėra w naŕ wyska: Cžėhımy
tež ŕobu, so bychmy s nim živi byli!

S Jesuŕom psches žiwjenje
Njech mi stupa moja noha!
Hdyž mi Jesuŕ w přėdku dže,
Dha je dobra moja droha;
A mój Sbóžnik — tón cže mje
Wjescz psches žyłe žiwjenje.
Hamjen.

R. w B.

Cžėhımy s Jesuŕom!

(Sana 11, 16.)

Słóŕ: Jesuŕa ja njepuŕšču —

Cžėhımy ŕobu s Jesuŕom,
Wón nam ŕwjaty pschiklad dawa
A naŕ wjedže k Wótzej dom,
Cžėť dže w cžernjach, je pať prawa.
Jesu, džı ty we přėdku,
Hlej, my džemy sa tobu.

Cžėrpmy ŕobu s Jesuŕom,
Njech naŕ jeho boloscz rudži;
Se klyŕami, cžėrpijom
Njebjo junu radošč sbudži.
Schtóż s nim tudy cžėrpijesche,
Pónđe tam do kraŕnosczje.

Mřejmy ŕobu s Jesuŕom,
So smjercž wėcznu njewoptamy,
Ale s cžėlnym wumrjecžom
Žiwjenje tam w njeby mamy.
Mřecz nam, Jesu, tudy daj,
Dha nam kiwa Boži raj.

Budžmy živi s Jesuŕom,
Kotryž kraŕny s rowa stany;
Swdėczmy s nowym žiwjenjom,
So nasch hrėch je pohrjebany.
Smy-li živi, Jesu, cži,
Dha smy wėcznje pschi tebi!

K. A. Fiedler.

Dobre wuŕnacze.

W Schottiškej je waschnje, so kóždy, kotryž k Božemu blidu
dže, so najprjedy wot duchowneho we měrje a pokutnosczzi wu-
woprascha. Nas jednora holza pschindže, kotrež duchowny něotre
praschenja pschepołoži, ale podarmo, wona na žane njewotmolwi.
Wón bė teho dla nusowany, ju wotpotafacz, dokelž so idasche, so
je jejne mjelčenje saŕaklojcz abo jejna wutroba njepschihotowana.
Psihi wonhicžu młoda kschesčijanta hórke klyŕny plafasche. Duchowny
to wuhladawŕŕhi ju k ŕebi sawoła a pschecželniwje proŕchesche, so
chychka jemu tola prajicž, cžeho dla na jeho praschenja njeje wot-
molwila, cžeho dla wo swojim Sbóžniku, kotrehož, kaž so ida,
lubuje, ŕwėdczenja njewotpołoži. „Ach“, wona placžizy džesche,
„wo nim rėczecž ja njemóžu, ale sa njeho wumrjecž bych rada
chychka!“ Tuto wotmolwjenje bėšche jemu došč; wón móžesche
jej nětko s dobrym ŕwėdomnjom domolicž, k Božemu blidu pschi-
stupicz.

Wopomı: Někotryžkuliz, kotryž njemóže wo swojej wěrje
wjele kłowow cžinicž, ma tola horzu lubošcz k swojemu Sbóžnikej
we swojej wutrobje.

Jesufowa luboscź.

Sana 11, 3.

Głóh: Kat kraŕne samoženje mój Jesuf sa mnje je —.

D kať mje tón troscht hrěje,
So Khrysta luboscź mam!
Mi wěczna strowoscź kězěje,
Se wón mój lékať sam.
Krej, prawdoscź, Khrystuŕowa
Budź moje lékařstwo;
Mam to, je duscha strowa
A sbóžnje wumrje ŕo.

Hdyž wutrobu ŕmjercź jima
A woczi blufnjetej,
Dha Ebóžnik sa mnu pschima,
Mje barbi jeho krej.
Sklub ŕo mnu, hnadu ŕwoju
Wón ženje njelamje;
Mě, sbóžnoscź swěczi moju,
Mje s Bohom sjednat je.

A jeli hiŕcycze jeno
Tu czežy sduchuju,
Dha wschať na moje mjeno
Wón myŕli s luboscźu;
Pšched Wótzom fastupuje
Mje jeho saklužba,
Ta Božu prawdoscź hnuje,
So duscha sbóžnoscź ma.

Duž, luboscź, plomjo ŕwjate,
Njech tebe džeržu ŕo;
A je tež cžělo sřkate
Mi w rowje sprochnylo —
Sa tola wubudženy
Pšches tebe postanu
A rjenje pschekraŕnjeny
Du s tobu s Salemu.

Sšym takle lubowany
Tu hižom na semi,
Sšto halle pschebnyť rjany
Mi sjewi w kraŕnosczi!
Tam klineži hymna nowa
Pšches palmy sbóžnoscze,
So luboscź Jesufowa
Ma wěczne wobstacze!

K. A. Fiedleř.

Luboscź to ŕwoje njepnta.

Njedželu rano džěŕche w Tendželstej mloda schwalcža do města, klobuť po noweje módze na hłowje; wona chzysche ŕo w tym nowym klobuku pokafacź. Na puczu pschindže nimo zyrkwje a dofelž dlějšchi cžaf do Božeho doma pschisřla njebě, myŕlesche ŕebi: ja chzu nutš hieź — a wona fastupi. Duž ŕlyŕhesche mózne předomanje wo 2 Kor. 5, 11.

Sejna wutroba běŕche tať móznje sapschimnjena wot žakbowanych ŕłowow předarja, ŕo ŕo wona, město teho ŕo by do města řhla, řaŕo do ŕwojeje wŕy wróczi. Žyle lěto běŕche cziŕche žiwa a džělasche wot ranja hač do wječora. Pšchi ŕwojim džěle ŕebi huŕto na ŕwoju pobožnu wowku pomyŕli, kotraž běŕche bohobořnje

žiwa byla, a pschezo žiwische bě w njeje žadanje, ŕo chze tež tať žiwa bycź a řhodžicź.

Na druhe lěto džěŕche řaŕo do města; wona ŕo njehaŕche wjazh w nowym klobuku pokafacź; w řaku mějesche nowy testament, s kotrehož chzysche řhude džěczi w njedželstej řhuli wucžicź!

Řhwilu běŕche tať na džěcžoch džělaťa, jaťo jedyn džěň jene s nič proschěŕche, ŕo by jejnu na ŕmjercź řhoru macź wopntacź pschisřla. To běŕche jejny přeni wopnt w řhudowni. Wona pschindže huŕcziŕcho a czi drusy wobydlerjo doma proschachu: „Pšchindžcze tola tež ř nam!“ Na ŕwojich pucžach ř řhudym a řhorym wona widžěŕche, řaž bu jena, kotraž bě ŕwoje džěcžo morila, do jaŕtwa wotwjedžena. Šlubofo hnuta wona wyschnoscź wo dowolnoscź proschěŕche, ŕo mohla tu hrěŕchnizu wopntacź. Seje ŕo dowolnoscź dosta — a bórny běŕche wona pschecželniza wschitřich jatych.

To nowe džělo bu jej žórlo wjele wjeŕela. Dofelž pať mějesche tež řa ŕwoje žiwjenje džělacź, móžěŕche to jeno cžinicź, hdyž mějesche ŕwobodny cžaf, ale dofelž tón njedobaharŕche, wona w nozy džělasche a řa pječ dnyow telfo hotoweho řčini, řaž předy řa řchěcź. Šsamo najřaŕakliŕchich jatych wona pomaťu ř dobremu domjedže. Tať je 25 lěť we wulkim žohnowanju řkutkowaťa, ale žyle w cžichim, ŕo ŕwět halle po jejnej ŕmjerczi wo tym řhoni. Šhale hdyž bě ŕwojej woczi řa te žiwjenje řandželika, ŕo jejne mjeno wosjewi: Sarah Martinez. Sejna woprowaza luboscź bu wulzy řhwalena.

To běŕche luboscź, řiž to ŕwoje njepnta.

Wobřadženje řary w Merseburgu.

Řowjedaničřko se řarnych cžafow.

(Řofracžowanie.)

Ničto w merseburgřim kraju pschi teje řkladnosczi s horzyscheje ředžiwoscžu na kónčne řastaranje s řaru njemyŕlesche, hač kandidať theologie Bohuwěr Šěřora, hač řrunje řnadž řadyn mjenje wuhlada ř temu njemějesche dnyli wón. Wón bě řyn řhudeho řantora a wucžerja. Šižom wot mlodoscže řjewi wjele luboscze ř wědomosčam, wofebje ř Božemu řłowu, a řbudži psches to pola ŕwojeho nana wodojomnu, hdyž tež s jeho řnadnym řřědkami lědy wuwjedžomnu myŕlicžu, jeho ř duchownemu řnjeseje řčinicź. Tež ř hudžbie, w kotrejež bě řarň řantor derje řhonjeny a řwucženy, pokafa tón hólz hižom wot mlodoscže wulku poŕhilloscź a talent a nawukny pola ŕwojeho nana bórny na huŕle hracź. Ach! tele huŕle wucžinjachu w hewať řhudobnym žiwjenju řareho wucžerja wulke bohatřtwa a wjeŕele. Wone běchu řremonřke a psches někaťe wotkafanje jemu pschipadnyťe, woprawdže něŕšto kraŕne w nastupanju cžisřeho, njebjesřeho řwuka. Šač do pol nozow móžěŕche tón řarň se sbóžnym řatorhjenjom na ŕwojeho řyna poŕluchacź, hdyž tón, mjes tym ŕo jaŕny měřacź psches haťořki jeneje řablonje do řhudže wuděbjeneje řtwy ŕwěcžěŕche, lubosne přěŕnje s luda, řoždu řa poeřtu a hudžbu doŕupnu cžłowřku wutrobu s cžichim žohnowanjom derje cžinjazeho řpokojenja řjelnjaz, hrajesche; a hdyž 14-lěťny Bohuwěr s zyrkwintym řhěrluřchom wot Sigismunda Weingaertnera: „W wschey nuŕy na Boha tu žyle twarju řa etc.“, kotryž bě nanowy najlubřchi řhěrluřch, řkónčzi, tehdy řonjachu ŕo lubemu řaremu řtajnje s hnučom, troschtom a wjeŕelom jaŕne řylřy po lizomaj, a Wóh wě, nad cžim ŕo wón najbóle řwjeŕeli, nad řpodžiwnym řwukom a wutrobudobnywazym hłowom ŕwojich huŕlow, abo nad žunim, nutřnym hracžom a wschědnym pořracžowanjom ŕwojeho Bohuwěra, abo nad troschřtnym wopřchijecžom kraŕneho řhěrluřcha.

Wjeŕny řnjěŕ duchowny wucžěŕche naŕcheho Bohuwěra w řacžanřkej a grechisřkej řěczi, tať ŕo móžěŕche we ŕwojim řjatnatym lěcže wucženu řhulu w Merseburgu wopntacź. Tež řow bě wón jedyn

f najpilnišchich; ale njesbožowny podawł, kotryž jemu tu swadzi, schłodžesche jemu sa zply jeho pschichod. S wjazorymi druhimi schulerjemi bě něhdže wołoko hōb na smykanje muschol na wulki hat pola Merseburga. Woni hrjachu, kaž i wjetšcha, „rubježnižy a žandarmojy“ na swojich smykaneczkach a lětachu jako runje telko spuschczanych młodych czertow i wlošyschepjerjazej spěšchnosczu we wšchellich muschifnych a straschnych šeklach a wiwach po hladkim lodže, rubježnižy czělajo, žandarmojy i šhwalobnym šhwatkom, jako by wulkim statnym wotpohladanjam placziło, jachlo sa nimi. Nasch Bohuwěr bě mjes rubježnikami, a dofelž bě wón jedyn tych najmłōdschich a najmjenje na smykanje šo wustejazyh, bēchu knježo žandarmojy najbōle na njeho wotmērili. Wón czēla pak tu, pak tam, ale žandarmojy šu jemu pšezjo sa pjatami. Nětk pschiūdže šhētro do wuskosczje, wuwiny pak šo tola hišczje ras a leczi nětk se šatraschnym šhwatkom runje na hromadu, šrijedža na lodže stejazyh knjesow a knjenjow, kiž bēchu šem pschischli, wołomik džeczazemu swažiwemu hraczu pschihladowacz. Nasch Bohuwěr drje czrjōdu ludži widžesche; wón czynsche blisko pschi tejkamej šo pschepunycz, potom nahle šo na boš winycz, czrjōdu šesady wobleczczj a knjesam žandarmam šo wušmjecz. To bē derje wumyšlena wōjnsta lescz. Ale jedyn tych knjesow, kiž na najšwontownišchim kōnzu czrjōdn stejesche, šo najšferscho bojesch, tōn swažiw hōlž jeho njewidzi, abo leczi šlepje runje na njeho, štupi teho dla někotre kroczele i boša, a bu w tym wołomiku wot nascheho Bohuwēra, kiž na tajke zple njenadžite pschemēnjenje pomyšlik njebē, poraženy a pardawz! ležeschtaj wobaj na lodže a jēdžeschtaj psches šylnoscz štorka drje hišczje 15 hacž 20 kroczelow daloko po tym džēle czēla, na kotrymž pschitoda šanki pschicžinicž je posabyla. Wōrny bē wołanza štyšecz: „Mōj Božo! Šeho Šašnoscz! Šeho Šašnoscz!“ a wšchitzny bēžachu na pomoz. Šeho Šašnoscz, pschetož tōn potorchnyeny njebē ničtō drugi, hacž wōjwoda Moriz Wylem, bē pak hižom šam najpschihodnišchi šrēdk sa tōnle njepšchedwidženy pad šapšchimnył. Še šwojej šchpanškej, kotruž Šeho Šašnoscz w ruzny mējesche, wobdžēlasche šhribjet nascheho Bohuwēra i tymi šłowami: „Čžakaj, infamski rapako wot hōlža!“ a to i tajkim plōdom, šo tōn ničžo šhwatnišche czinicž njemējesche, hacž postoczicž a ryhly, jako myšlicžka, psches naštrōžanu czrjōdu do najdalscheho luczika hata czetnycz, tam šwoje smykaneczi šwotpinacz a dom bēžecz. Pschetož wołanza: „Šeho Šašnoscz!“ bējche jeho nawabila, i nim po lodže šo šwazemu do woczow pohladnycz, a teho wulki czērwnjeny nōš jeho bjes dwēla wostaji, šo ničoho druheho potorchnył njebē, hacž šwojeho krajneho wōtza, pschetož porunj ocžērwnjeny nōš w zplym kraju wjazny njebē.

Wohlušchenty psches tōnle traschny podawł šedžesch we šwojej štwje a rozpominasche se šylsami šwōj dōnt. Š jeho šbožu w najprēnišchim czāšu ničžo šle njesczēhomasche, kaž bē šo wón bojał. Šeho Šašnoscz czujesch drje psches někotre dny na tymle džēle najjašnišcheho czēla, na kotrymž bē šo tak njewōlnje jako na šankach pschewjēka, šhētru hōl, bēšche pak hewal njeranjena a dofelž bē dobrocziwny wōjwoda drje šhētro nahly, na žane waschnje pak dołho hnēw-noschazy charakter njemējesche, wostaji wšcho dalsche šhostanje wboheho hōlža. Niž tak pak šchulski rektor. Wbohi Bohuwēr dyrbjesch tōnle mjersazy podawł wotpokuczecz, tak dołho hacž bē na šchuli a hišczje posdžišcho dołho a wšchello do jeho fatalnych šczēhow šawadžowacz.

Sako bē šo Bohuwēr na Lipsczansku universitu pschepšhdil, dyrbjesch jeho nan kremonske hušle pschedacz, šo by šrēdk i šchtudowanju šehnal. Š horzými šylsami, a jako bē hušle što krocž k roszohnowanju kōschil a k wutrobje kōczil, dokonja tule tak wulžy czēžtu krocžel. Wone pschiūdžechu sa 150 tolerjow do rukow

wōjwody, kiž bēšche hižom dawno šwōj šhad na nje mēł. Pschetož wōn šnajesch kōžde dobre hušle w kraju.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Na Budyškim gymnasiju šu wšchitzny 22 abiturientojo šwoje wotšhadne pruhowanje wobštali. Š nich chzedža 4 duchownštwō, 5 lēkarštwō, 6 prawišništwō študowacz, 2 chzetaj do wōjšta šastupicž. Šserbja šu mjes nimi: k. Wesar i Barta, k. Šsmola i Budestez, k. Šjelka i Katež a k. Šaraš i Šornjeje Šiny.

— Na krajnostawškim šeminaru w Budyšchinje šu 28 młōdženzow šwoje 1. wučerške pruhowanje wobštali. Mjes nimi je 5 Šserbow, a to k.: Šolan i Šanež, Šausendorf i Mērkowa, Škozor i Budyšchina, šyn njeho Šodžiškeho šantorā, Šeich i Budyšchina a Urban i Budyšchina.

— Na pschihotowarņi sa šeminar (prāparandže) we Šojerezach mējesche šo pschijimanške pruhowanje do šeminarā, na kotrež maja młōdženzōjo 3 lēta šhodžicž, šaūdženu pōndželu a wutoru. Wšchitzny 17, kotriž šo na pruhowanju wobdžēlichu, tež pruhowanje wobštachu. Mjes nimi je wulka licžba Šserbow, tak šo je nadžija, šo tež nasche pruske šchule šerbskich wučerjow doštanu. Wly lubnyh Šserbow, kotriž maja wobdarjennyh šynow, hišczje juntrōcz na tule pschihotowarņju dopominamy a pschispominamy, šo je hišczje czāš, šwojich šynow lētkā k jutram šamolwicž.

Š Draždžan. Šašo šo nam šerbske šemšchenje bliži. Pschichodnu njedželu Šātare, 26. mērza, chzemny šo, da-li Wōh, polonjo 1/2 12 hodž. w šchiznej zyrkwi šeicž a to niz jenož Šserbjo i Draždžan, ale tež i dalscheje wołoliny. Njeje hižom to wješele, šašo wohladacz tak někotre lube, šnate, pscheczēlne, šerbske woblicžo, ruku šebi šficžicž a šawdacž i tym abo i tamnym, kiž je nam pscheczēl i czāšow džeczastwa šem? Š kotrej rēczi pak wošebje by Wōže šłowo tak wutrobu šapšchimnył, tak na jeje najšlubšchich trunach wotšlōš namakale, tak se šhonjenja žiwjenja nam rēcžane bylo, kaž w drohej macžernej rēczi? Šehodla, hdyž sa tydžēn šwony šchizneje zyrkwe polonjo nam Šserbam šwonja a naš te mšchi wołaju, šlyšchmy jich hōš, pschiūdžmy i bliska a i daloka, wotštroimny wšchē šadžēwki, pschewinimny je i krutej wolu, šeūdžmy šo niz jenož czi šwērni štari pscheczēljo Wōžeho šłowa, ale tež nasch młody lud! Wopyt na naschich šemšchenjach njepšmē wotebjeracz, ale dyrbi pschibieracz! Šusujmy šwkoscz! Pscheproschujmy šdalennyh! Šytajmy šamotnyh! Šwōczmy šludžazyh, kiž šwojej wērje šo wotrjēlujā a šwojeje macžernej rēcze šo hanibujā!

Šōštny czāš šwječimny nětk. Šdyž hišczje domach bēchmy, njedachmy tutemu najšwječišchemu czāšej lēta nimo hicž bjes teho, šo bychmy k šwōjatej špowjedzi a k Wōžemu šlidu pobyli. Čžimny tu tež tak! Njedželu Šātare je w šchiznej zyrkwi sa naš Šserbow šlido Wōžeho wotšasanja kryte. Šchēicž šhelichow tam štēji. Mjes nimi tež tōn, kiž šerbske wošady šchiznej zyrkwi darichu. Šserbske je napikmo. Šserbam budže wón nětk šašo šficženy. Š šo nihdže žadny Šserb šo namakal njeby, ani doma, ani tu w zusbje, kiž šhryšta prōštwu i pošlednjeje nožy: „To czūicže k mojemu wopmnjenju!“ šazpiva! Nasch lud budž a šawostān lud wērny a šwērny, kiž twari na šwojeho Wōha a lubuje rēcž a narodnoscz, kiž je nam wōn dał.

„Šombaj Wōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pschedawarņjach „Šserb. Šowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacz. Na šchtwōrcž lēta placzi wōn 40 np., jenotliwe czizla šo sa 4 np. pschedawaju.